

[Carsten Raft.]

merne er nøjagtig de samme som dem, der blev lagt i kommissionsbetænkningen, som altså var færdig i maj 1948. Forudsætningerne: disse befalingsmænds stilling, og hvem de skal rangere lige med, er nøjagtig de samme, så forhandlingerne burde have været ført på det tidspunkt, da vi behandlede civilforsvarsloven, og have været tilendebragt samtidig med behandlingen af den.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg må sagligt sige — det ærede medlem er jo interesseret i det saglige, og jeg synes, vi skal lade den ophidsede tone fra i går ligge —, at det er ikke muligt hverken for finansministeriet eller for andre ministerier at føre en saglig forhandling om en normeringslov, før det lovforslag, hvortil den knytter sig, er vedtaget af den høje rigsdag. Denne forhandling er taget op efter den pågældende lovs vedtagelse, og derefter synes jeg ærlig talt, det nu gælder om at tage fat på det saglige arbejde for at få lovforslaget gennemført så hurtigt som muligt.

Inger Gautier Schmit: Man kan vistnok uden overdivelse sige, at det civile forsvar her i landet har været sat på en hård tålmodighedsprøve, idet man nu i årevis har set hen til det øjeblik, da hele det civile forsvar kom i form og kunne praktiseres. Jeg kan derfor udtale min glæde over, at dette tillæg til normeringsloven nu kan blive gennemført i rigsdagen, og min glæde over, at det sker i den form, der var foreslået af kommissionen, hvori jeg havde den ære at have sæde.

Når jeg særlig vil knytte nogle bemærkninger til det civile forsvar, er det som landsformand for DKB, idet kvinderne nu har fået en ganske bestemt placering, som vi er meget taknemlige for, og som vi håber at kunne gøre fyldest i. Men jeg må rigtignok sige, at den ventetid, der er gået, efter at kommissionen har afsluttet sit arbejde, og indtil man nu skal begynde at slå til lyd landet over for denne civile værneopgave, har været så lang, at jeg meget ofte har haft de største betænkeligheder med hensyn til, om det kunne lykkes os at kalde det tilstrækkelige frivillige civile mandskab ind.

Der har i disse år været agiteret meget kraftigt for hjemmeværnet, og en hel del udmærkede mænd og kvinder har meldt sig til hjemmeværnet; alle disse udmærkede mennesker er altså optaget af en anden opgave og kan ikke melde sig til det civile

forsvar. Nu kunne jeg alligevel tænke mig, at en hel del mennesker ræsonnerer som så: vi vil ikke ind i noget, der har med militærvæsen at gøre, men den civile opgave at værne befolkningen i katastrofesituationer har sin berettigelse, og den vil vi meget gerne yde vor støtte.

Jeg håber nu, da dette forslag bliver gennemført og civilforsvarsordningen kan træde ud i livet, at man såvel fra regeringens som fra de ærede rigsdagsmedlemmers side landet over vil bidrage til, at interessen for civilforsvaret vækkes i befolkningen. Det er nemlig et område, hvor det har været umådelig vanskeligt rigtig at komme til orde, selvom naturligvis de frivillige organisationer tæller hundreder af medlemmer. Efter krigens afslutning er det, ligesom interessen er svundet ind, som om det er gået tilbage med forståelsen af, at det er nødvendigt at have et kraftigt civilforsvar. Der har vist sig vanskeligheder her, og derfor tror jeg, vi må påkalde både pressens, regeringens og rigsdagens bistand, hvis der rundt omkring i vore byer, kommuner og sogne virkelig skal vækkes den rette forståelse for denne opgave. Jeg henstiller derfor til den høje rigsdag og den høje regering at være behjælpelig med, at vi indenfor de frivillige organisationer kan få det fornødne mandskab til opfyldelsen af de opgaver, der ifølge loven bliver henlagt til os.

Formanden: Det ærede medlem hr. Carsten Raft har ordet for en kort bemærkning.

Carsten Raft: Mon den højtærede finansminister ikke her påberåber sig en embedsmandsstivhed og formalisme, som i virkeligheden ligger hans natur temmelig fjern? Skulle det ikke være muligt, når man i årevis er ganske klar på, hvilke embedsmænd man vil have, og af hvilken slags de skal være, for en af finansministeriets embedsmænd at gå over i krigsministeriet og sige: hør, vi skal have dette gennemført, skal vi ikke blive enige nu, medens der forhandles? Der var måneder, hvor ministeriet måtte være klar over, at udvalget og rigsdagen tog loven, som den var; så havde det vel ikke været nødvendigt at vente så længe. Det er ikke altid, man er så forfærdelig formel, ej heller i finansministeriet. Såvidt jeg kan se af lovforslaget, normeres der i sidste afsnit en forstander for et statsseminarium, men det fremgår af bemærkningerne, at denne forstander allerede har virket i længere tid. Kan man gøre det på det punkt, kunne man vel også